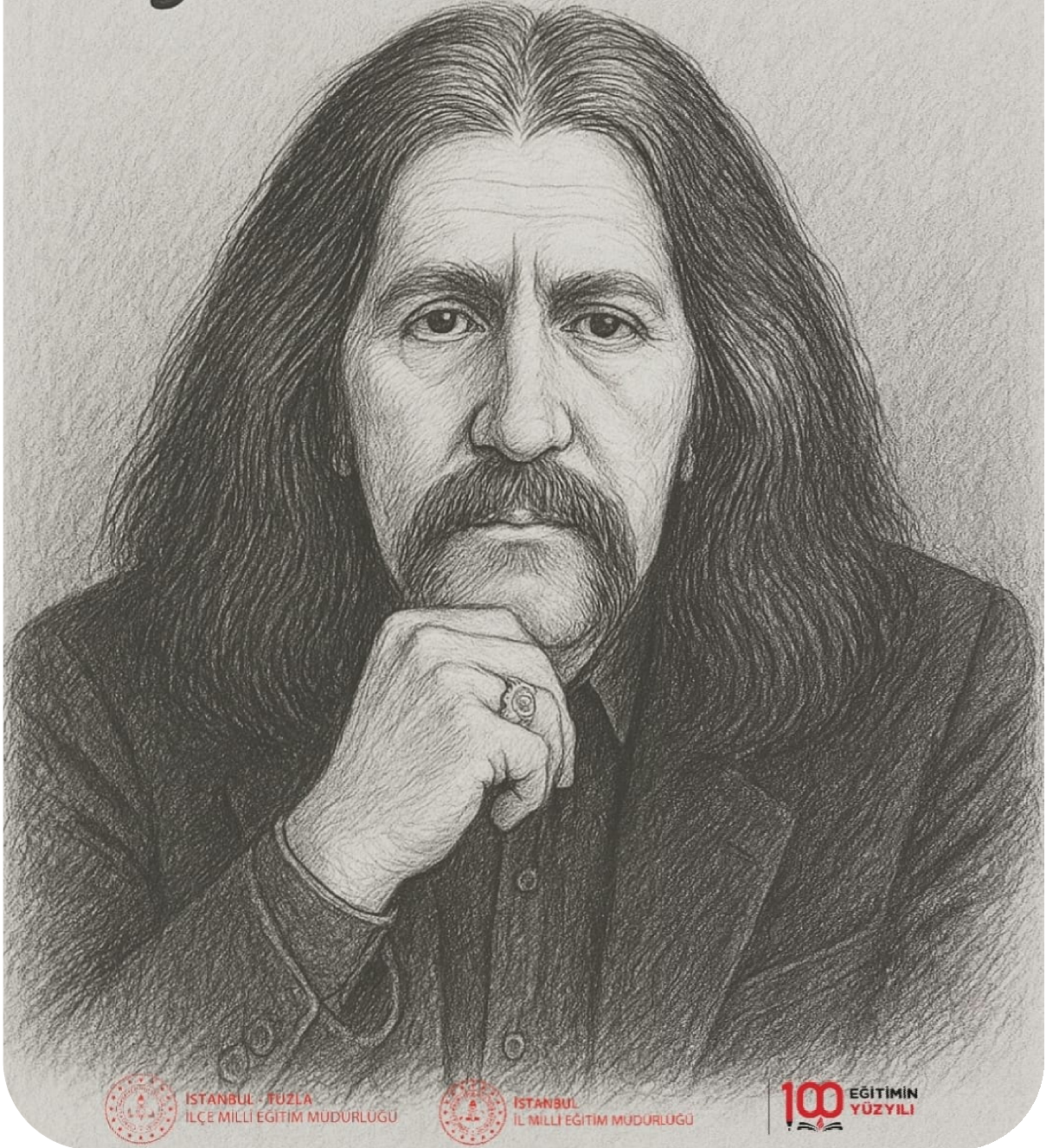

Barış'ın Çocukları

İSTANBUL - FUZLA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - FUZLA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ÖN SÖZ

Öğrencilik yıllarımda ben de yazmaya heves eder, yarışmalara katılmaya çalışırdım ancak yeterince destek göremediğim için yazı yazmayı bir kenara bıraktım. Şimdi birçok öğrencimin kendini yazıyla ifade etmesi beni çok mutlu ediyor. Kendilerini keşif yolunda onlarla yürümek, rehber olmak gurur verici.

Her birey bir dünya. Buna inanarak onların dünyasına ışık olmaya çalıştık. Siz de bu renkli dünyalara yolculuk yapın istedik. Kelimelerin eşsiz gücüne inanarak bu projede görev aldık. Zevkle gururla çalıştık. Katılım sağlayan tüm öğrencilerime teşekkür ederim.

Keyifli okumalar!

Hülya DURSUN

Türkçe Öğretmeni

E-kitabımız Barış Manço Ortaokulu Yazarlık Grubu Öğrencileri tarafından İstanbul İl Milli Eğitim, Geleceğin Yazarları Projesi kapsamında hazırlanmıştır. Kitabın hazırlanmasında emeği geçen Türkçe Öğretmenimiz Hülya DURSUN ve Türkçe Öğretmeniz Erkan BAĞI' ya teşekkür ederiz.

İÇİNDEKİLER

<i>SONBAHAR TATİLİ</i>	5
<i>SENSİZ SABAHLAR</i>	6
<i>VATAN SAĞ OLSUN</i>	7
<i>ALTIN DOLU KÛP</i>	8
<i>RAMAZAN AYI</i>	9
<i>SİHİRLİ SÖZCÜKLER</i>	10
<i>RAMAZAN</i>	11
<i>KOMŞULUK</i>	12
<i>RAMAZAN AYI</i>	13
<i>SEN DE KATIL BİZE</i>	14
<i>BEYAZ AYAKKABI</i>	15
<i>MERHAMET</i>	17
<i>RAMAZAN</i>	18
<i>ON BİR AYIN SULTANI: RAMAZAN</i>	19
<i>YALNIZLIK</i>	20
<i>İNSAN SEVGİSİ</i>	21
<i>GÜN GELİR GÜN GİDER</i>	22
<i>KAR YAĞIYOR</i>	23
<i>KAR</i>	24
<i>BENİM TATLI BONCUĞUM</i>	25
<i>İLK KAR YAĞINCA</i>	26
<i>BİR YARIŞ</i>	27
<i>SADAKA TAŞI</i>	28
<i>RAMAZAN</i>	29
<i>ZEHRİN GÖLGESİNDE</i>	30
<i>AB-İHAYAT</i>	31
<i>BİR MİLLETİN DAYANIKLILIK SINAVI</i>	32
<i>ON BİR AYIN SULTANI RAMAZAN</i>	34
<i>TOPLUMUN ORTAK SORUMLULUĞU</i>	36
<i>İLK ORUÇ</i>	37
<i>RÜYA</i>	39
<i>RENKLERİN DİLİ</i>	40
<i>DÜŞLERİN YERİ</i>	41
<i>SANKİ ZAMAN</i>	42

<i>TÜRK İSTİKBALİ</i>	43
<i>SANAT</i>	44
<i>BAYRAM ÜLKESİ</i>	45
<i>YENİ BİR UMUT</i>	46
<i>SANAT NE İÇİN?</i>	48
<i>RAMAZAN</i>	49
<i>ANNE SÖZÜ</i>	50
<i>ALTIN KAFES</i>	51

SONBAHAR TATİLİ

Sonbaharın ortasındaydık, hava açıktı ama serin bir rüzgar esiyordu. Ağaçlar kalan son yeşil yapraklarını dökmek üzereydi. Annemin "Ayla, bizim hadi çantanı ver de yola çıkalım," diye seslenmesi üzerine sırt çantamı giydim ve onu da bagaja koyduk.

Aracımız ara sokaklarda sessizce ilerliyordu. Dedem yanıma doğru oturdu ve gülümsedi. Saçları tıpkı ağaçlardaki gibi dökülmekteydi ve rengi de griden beyaza çalıyordu. Dedem şehirden uzakta, ormana yakın, tek katlı, müstakil bir evde yaşıyordu. Hatta evinin önünde kocaman bir göl vardı. Dedem onu her ziyarete gittiğimizde o gölün yanındaki sandalyesinde eski anılarından bahsederdi. Ben böyle hayallere dalmışken annemin "Kızım, uyanık mısın, geldik." demesiyle irkildim ve "Hayır, tabii ki uyuyorum. Geldik mi?" derken evin önündeki dedemi görmem bir oldu. Neredeyse fırladım ve dedemin elini öptüm. O da beni gördüğüne çok mutlu olmuştu, bana sarıldı ve "Ey güzel kızım," ne kadar özlemişim seni bir bilsen." dedi. Ben de ona sarılmaya devam ederken "Ben de seni çok özledim dede." dedim ve ilk hasret gidermemizden sonra içeri geçtik. Dedem emekli bir avcıydı. Bize çok güzel yemekler hazırlamıştı. İçerde biraz vakit geçirdikten sonra dedeme dönüp "Dedeceğim, göl kenarında bize eski sonbaharlardan bahsetsen olur mu?" diye sordum. Babam bana onaylamaz bir ifade ile bakıp "Kızım, dedeni bu geç saate kadar yorduk zaten" dedi. Dedem ise onu bir gülüş ile savuşturup ayaklandı ve "Damat sen de bizi iyice yaşlı zannettin. Gel torunum benim." dedi ve benim omuzuma kolunu atıp dışarı çıktık.

Dışarıda ılık bir rüzgar vardı. Dedemin göl kenarındaki sandalye ve masaları her zamanki gibi oradaydı. Oturduk ve dedem derin bir iç çekti. "Eski sonbaharlar böyle değildi. Havanın kokusu bile farklıydı." diye söze başladı ve ben de dikkatimi iyice ona odakladım ve dinlemeye başladım.

Dedem tam devam edecekti ki birden annem ve babam ellerinde bir termos çay ve bardaklarla geldiler. Herkes bir bardak çay aldı ve dedem başladı: "Eskiden o kadar ağaç vardı ki tüm ağaçlar yapraklarını döktüğü zaman sokaklar yaprak dolu bir havuz gibi görünürdü. Şimdiyse ağaçları söküp yerine beton dikmek peşindeler. Eskiden sonbaharda öyle yağmurlar yağardı ki... Hatırlıyorum, ben küçükken bir kere bizim köy sular altında kalmıştı. Heyecanla ayağa fırladım. "O kadar çok mu yağmıştı? Yani bir köyü sel mi almıştı?" Dedem gülümsüyordu. "Evet, o kadar çok yağmıştı. Bir de eskiden sonbaharda göklerde gezen envai çeşit kuş olurdu. Tabi artık onları avlayanlar ya da küresel ısınma yüzünden kendileri ölüyorlar. Hayatta kalanlarda ağaç bulamıyor. Buldukları yere yerleşip korumak için kavga ediyorlar." "...Yani insanlar yüzünden o tatlı kuşların sayısı çok azaldı veya tükendi." diye girdim araya. Kuşların doğal yaşam alanlarını yok etmiş olmak gerçeği beni üzmüştü. Birkaç gün daha dedem ile kaldık, sonra eve döndük. Dedemin bana anlattığı şeyleri okul açılınca öğretmenim ve arkadaşlarıma anlatmak için sabırsızlanıyorum!

EFLAL GÜRÇAY

SENSİZ SABAHLAR

*Geceler miydi seni aklıma düşüren,
Sabahın yorgun sessizliği miydi, seni hatırlatan?
Hayalin miydi düşlerime çöken,
Yine onlar mıydı uykumu bölen?
Kara gözlerin ve her yerde sen,
Hatıralar düşler, maziden.
Düşünürüm sensiz geçen her seni,
Hayallerde bağlar birbirini.
Sen gülüşün, ben ve deniz;
Boğulur tebessümler arasında içimiz.
Anlamsızlaşır bizi kahredenlerimiz.
Uyanırım yeni bir sabaha, yine sensiz.*

Havin Rana DEMİRTAŞ

8/L

VATAN SAĞ OLSUN

Her toprak olur mu vatan?

Uğruna kan dökülmemişse,

Verilmemişse onca can,

O ne yurt olur ne de vatan!

Her emanetini olmaz mı satan,

Arkandan kanlı bir hançer saplayan,

Ümitli kalbin umudunu durduran,

O ki Hakk yolunda bayrağa sarılan.

Dünyalara bedel bu vatan

Canımıza can katan

Ezan sesiyle yankılanan

Her tarafı kanla yazılan

Semadaki bayrağın ak yüzü

Canhıraş askerin ak alnı

Camideki ezanın yalın sesi

Komutanım "Vatan Sağ olsun!"

Yiğit ÇETİN

7/L

ALTIN DOLU KÜP

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken üç kız arkadaş varmış. Bu kızları adları büyükten küçüğe doğru Hilal, Tomris ve Aylaymış. Bu arkadaşlar padişahın oğlu olan Alpay'ın sarayında çalışırlarmış. Alpay'ın en yakın arkadaşı küçük bir köyde yaşayan Turan'mış.

Turan ve Alpay bir gün ormana dolaşmaya çıkmışlar. Karşılarına iki yol çıkmış. Alpay ikinci taraftan gidelim, demiş. İkinci yolu takip edince karşılarına bir peri çıkmış. Peri onlara ormanın derinliklerinde olan bir şelalenin arkasında bir mağaranın içinde yemyeşil sarmaşıkların üstünde altın dolu bir küp olduğunu söylemiş. Alpay ve Turan yola çıkmışlar küpü bulmuşlar ama alıp almamakta kararsızlarmış. Turan Alpay'a saraya dönüp olanları sarayda düşünelim, demiş. Sarayda konuşurken yanlarına Hilal, Tomris ve Ayla gelmiş. Onları takip ettiklerini ve olanların hepsinden haberdar olduklarını söylemişler. Turan tekrardan altın dolu küpü almaya gidelim, demiş. Ormanın derinliklerinde şelalenin arkasındaki mağarada yemyeşil sarmaşıkların üstündeki küpü alacaklarmış ki küpün orada olmadığını fark etmişler, şelalenin arkasından süzülen ışığın önünde peri belirmiş. Perinin ağzından şu sözler dökülmüş; "Altın küp bastı sırra kadem, hakkıysa kimin, çıkar karşısına ben nedem." Bunun üzerine Turan köydeki işlerini Hilal, Tomris, Ayla saraydaki işlerini ve Alpay da ülke yönetimini en iyi şekilde yapmışlar.

Bir gün bu arkadaşlar ormanda buluşup konuşurlarken peri belirmiş. Altın küp bir yanılsamaydı, önemli olan sizin işlerinizi en iyi şekilde yapmanızdı ve yıllar boyu sürece bir dostluk elde ettiniz.

Hikaye burada biter işi olan işine döner.

Hatice KAYA

8/L

RAMAZAN AYI

*Ramazan geldi, sessiz bir huzur,
Kalplerde sevgi, dilde dua var.
Gündüz oruç, akşamda iftar,
Bir ay boyunca, hep birlikte her an
Sofralar kurulur, paylaşılır ekmek,
Yoksullara el uzatılır, gönül verir.
Bir lokma, bir hurma, bir tebessüm,
Ramazan'da her şey büyür, umutla döner.
Yıldızlar parlarken gökyüzünde,
Dua ederken, kalbimiz hep bir arada.
Birlikte yaşarız bu mübarek ayı,
Sevgiyle, sabırla, huzurla geçer her günü.
Oruç, sadece yemekten kesilmek değil,
Bir ruhu arındırmak, kalbi temizlemek.
Ramazan bir okul, biz öğrencisi,
İyiliği, paylaşmayı, dostluğu öğreniriz.
Ve geceleri sevinçle bekleriz,
O kıymetli vakit, teravih namazını.
Ramazan biter ama geriye kalır,
Bir ay boyunca büyüttüğümüz sevgi
Dostluk ve anılarımız.*

Merve Bahar NACAKCI

8/K

SİHİRLİ SÖZCÜKLER

İlkokul Anısı

Ceylin zeki, başarılı ve iyi bir çocuktur. Ancak ailesi onun bir huyunu sevmiyordu. Ceylin "teşekkür ederim", "lütfen" demiyor ve bunun gibi kelimeleri kullanmıyordu. Bir gün Ceylin'in babası Özgür Bey, buna bir çözüm üretilmesi gerektiğini düşündü. Ceylin okuldayken Özgür Bey, bir çiçekçiye gitti, oradan iki tane saksı, iki tane çiçek fidesi ve sulama kabı gibi bahçe eşyaları aldı. Eve gidince onları bahçedeki masanın üstüne koydu ve Ceylin'i beklemeye başladı. Ceylin gelince: "Baba niye burada bekliyorsun?" diye sordu. Babası:

- "Seninle bir deney yapacağız kızım." dedi. Ceylin eşyalarını eve bıraktı, üstünü değiştirdi ve bahçeye çıktı.

- "Gel kızım. Şimdi bu iki saksıya fideleri dikeceğiz, her gün bunları sularken bir tanesine güzel sözler söyleyeceksin, diğerine ise sadece su vereceksin. İki haftanın sonunda çiçeklerimizdeki değişikliklere bakacağız." Peki baba. Ama bu ne işimize yarayacak?"

- "Onu da deneyin sonunda söyleyeceğim."

Ceylin ve babası çiçekleri saksılara diktiler, bir tane saksıya işaret koydular ve Ceylin o çiçeği sularken her gün güzel sözler söyledi. İki hafta sonra Ceylin ve babası saksılara bakmak için tekrar bahçeye çıktılar. Çiçeklerden işaretli saksıda bulunan çiçek açmıştı ve canlıydı. Uzaktan bakarken bile dikkat çekiyordu. Diğer çiçek ise büyümüşü ama renkleri canlı değildi hatta soluk bile sayılabılırdi. Ceylin şaşırmıştı, babasına sordu: Baba bu nasıl oldu? Her şey aynıydı bu çiçekle sadece konuştum. Bu... Nasıl oldu?

- Bak kızım insanlarda bu çiçekler gibidir. Eğer sen bir insana kibar ve saygılı davranırsan, bir şey isterken lütfen, der ve sonrasında teşekkür edersen o insan mutlu olur. Bu sayede günün güzel geçer ve mutlu olur. Yani bu çiçek gibi parlak.

- Vay canına, o zaman ben artık bu sözcüklere 'sihirli sözcükler' diyeceğim.

- Evet kızım, bu sözcükler sihirli ve sen de bu sözcükleri kullanmalısın.

- Artık ben de bu sözcükleri kullanacağım. Teşekkürler babacığım.

- "Rica ederim kızım."

Eflal GÜRÇAY

8/L

RAMAZAN

İnsanları birbirine bağlayan,

Aynı sofraya oturtan.

Küsleri barıştıran,

Ey, güzel Ramazan!

Sabırla bekleten,

Şükrü öğreten,

Birlik beraberliği destekleyen,

Yardımlaşmayı öğütleyen,

Sensin Ramazan.

Sabrettik, şükrettik.

Birlik olup paylaşmayı öğrendik.

Biz Ramazanla birlikte,

Her şeyin üstesinden geldik.

Ayşe Ülkü İPEK

8/K

KOMŞULUK

Kapı komşum gülümser, her sabah bir selamla,

İçten bir hâl hatırla.

Bir tas çorba paylaşır, her derdi bölüşür.

Komşuluk bahçedir, dostluğu büyütür.

Bir çay demlenir akşamüstü,

Gönüller birleşince anılar birikir.

Hep sevinç olur, üzüntü kaybolur,

Komşuluk bahçedir, dostluğu büyütür.

Güzel anıların mis kokulu çiçekler,

Büyütür komşular binbir emekle.

Kerem KILIÇ

8/L

RAMAZAN AYI

Ramazan ayı, İslam dünyasının kutsal aylarından biridir. Bu ayda Müslümanlar genellikle ibadet ederek oruç tutup birbirlerine yardım edip, birbirleriyle vakit geçirirler.

Ramazan ayı, sadece ibadet ayı değildir; toplumsal ve kültürel bir öneme sahiptir. Ramazan ayı, Müslümanlar için mübarek aydır. Bu ayda Müslümanlar genellikle ibadet yaparlar. Erkekler camiye gidip sohbet dinlerler, teravih namazı kılarlar, Kur'an-ı Kerim okurlar. Hanımlar ya evde ya da dergahlarda toplanıp Kur'an-ı Kerim okurlar, namaz kılarlar. Hanımlar iftar için mis kokulu yemekler yaparlar. Çocuklar iftardan sonra sahura tüm heyecanla beklerler. Hatta "Ben uyumayacağım sahura kadar." deyip uykusuz kalırlardı.

Ramazan ayında Müslümanlar için yemek saatleri, uyku saatleri, sofralar, ev toplumu, sohbetler ve duygular değişir. Ramazan ayında aileler daha samimi olurlar. Herkes evine ya misafir çağırır ya da misafir olur. Küskün olan insanlar barışır. Akrabalık ilişkileri kuvvetlenir.

Sonuç olarak, Ramazan ayını Müslümanlar hem ibadetle hem sohbet ederek geçirir, bu ayda birbirleriyle bir arada mutlu bir şekilde yaşarlar. Bu sayede aile ve akrabalık ilişkileri daha çok birbirine bağlanır.

Medine Kevser KIDIL

7/B

SEN DE KATIL BİZE

*Bir dünya yapalım,
Çizelim mor salkımlı evler.
Mavi bir gökyüzü,
Yemyeşil çimenler.
Ruhunu kat bu renklere,
Duyguların renklensin.
Rengarenk bir dünya burası,
Sen de katıl bize.
Bu dünya rengarenk,
Renklerle oyun oyna.
Yansıt sanatını dünyaya,
Sen de katıl aramıza.
Renkleri kat sevgine,
Koşalım yemyeşil çimende.
Doyasıya eğlenelim burada,
Yayalım bu renkleri dünyaya
Teslime Gülperi ENGİN
6/M*

BEYAZ AYAKKABI

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir saray varmış. Bu sarayda kral kızı için sütten çıkmış ak kaşık gibi bembeyaz ayakkabı yaptırmış. Bu ayakkabıyı giyince hem zengin hem de mutlu olunurmuş. Kral'ın kızı bu ayakkabıyı ayağından hiç çıkarmıyormuş. Bir gün hizmetçilerden biri çıkarmış. Hemen pıllını pırtını toplayıp limana gitmiş. Kral'ın kızı uyandığında ayağında ayakkabıyı göremeyince ağlamaya başlamış. Kral ve kraliçe her ne kadar teselli etseler de kızları daha çok ağlıyormuş. Hizmetçi limana geldiğinde oradaki gemiyle kaçmış üç gün sonra bir minik köye gelmiş. Minik köyde yerleşmiş. Kral'ın kızı çok ağlamaktan hasta olmuş, yataklara düşmüş. Kral'ın kızına hiçbir ilaç iyileştirmemiş. Kraliçe ertesi gün kızının odasına girdiğinde kızı yatakta yatıyormuş. Kraliçe yatağa yaklaşıp kızına baktığında kızı ölmüş. Birkaç gün sonra hüznünlü günler geçirmiş.

Hizmetçi gittiği köyde uzun yıllar boyunca yaşamış. Artık çok yaşlanmış ve ölmüş. Periler günü gelmiş. Perilerden biri hizmetçinin evine gitmiş. Beyaz ayakkabıyı görmüş ve ayakkabıları bir çocuğa götürmüş. O çocuk da o köyün hem öksüz hem de yetim ama köyün en merhametli kızıymış. O kız ayakkabıları giymiş ve çok zengin olmuş. Zenginliğini köye bağışlamış. Köydeki fakirlere dağıtmış. Bir gün köye kral gelmiş. Tüm evleri denetlemeye başlamış. Sıra iyi kalpli kızın evine gelmiş. Kral evin önüne gelmiş tam kapıyı çalacakken bir köylü kızın ne kadar iyi kalpli, merhametli, yardımsever olduğunu anlatmış. Kral sarayına dönmüş. Döndüğünde olanları eşine anlatmış ve eşinin aklına eski kızı gelmiş ve krala "Hatırlar mısın ilk kızımız iyi kalpli, çok merhametli, çok yardımseverdi. Kaçıranlar bile onun bu huylarından dolayı onu bir köye bırakmışlardı ama biz o köyü bulamamıştık. O bizim ilk kızımız olabilir." diyerek hemen odadan ayrılmış. Kral kızının şehrine gidip onu almış ve kendi sarayına getirmiş. Ve mutlu mesut yaşamışlar. Gökten üç elma düşmüş biri anlatana, biri dinleyenlere bir de masaldaki iyi kalplilerin başına düşmüş.

Medine Kevser KIDIL

7/B

RAMAZAN'DA BİR GÜN

Masal beşinci sınıfa giden bir kızdı. Bu yıl ilk defa oruç tutacaktı, bu nedenle çok heyecanlıydı. Masal gece ailesiyle birlikte sahur yaptı. Daha sonra sabah namazını kılıp uyudu. İşte Masal'ın oruçlu ilk günüydü. Masal uyandı ve elini yüzünü yıkadı. Normalde bu saatte kahvaltı yapardı fakat o gün oruçluydu yani yemek yiyemezdi. Bu nedenle kahvaltı vaktini iyi değerlendirmek istedi ve kahvaltı vaktinde ders çalıştı. Anneannesi Masal'ın evine geldi. Masal'ın oruçlu olduğunu duyunca çok şaşırıp şöyle söyledi: "Aferin benim güzel kızım. Oruç tutmak çok sevaptır. Ama bilir misin? Oruç tutmak sadece yememek, içmemek değildir." "Nedir?" diye sordu Masal. Anneannesi "Oruç aynı zamanda insanlara iyi davranmak ve kötü söz söylememektir." dedi. Bu Masal'ı biraz düşündürdü.

Masal birkaç saat sonra ailesi ile dışarı çıktı. Yolda bir "sadaka kutusu" gördü. Masal annesine "Anne, sadaka kutusu nedir?" diye sordu. Annesi "Sadaka kutusuna isteyen insanlar para atar. Bu parada toplanıp ihtiyaç sahiplerine verilir." dedi. Bu Masal'ın çok hoşuna gitti ve hemen kumbarasından harçlığından biraz para attı. Akşam oldu Masal ve ailesi eve döndü. İftar saati geldi. Masal mutlulukla orucunu açtı.

Hayrunnisa GÜRÇAY

5/M

MERHAMET

Merhamet borç yolu

Merhamet sevgi dolu

Allah'ın yarattığı kulu

Sevmektir merhamet

Merhamet duy insanlara

Tüm yaratılan hayvanlara

Hele de masum çocuklara

Yaratılan her mahlukata,

Merhamet duy tüm dünyaya

Yusuf Emir KUYTAN

8/K

RAMAZAN

Ramazan ayı Müslümanlar için çok önemli bir aydır. Bu ayda çok önemli olaylar olmuştur. Kur'an-ı Kerim indirilmiş ve insanlar akın akın dine girmiştir. Kur'an-ı Kerim'in indirildiği gece Kadir Gecesi'dir. Fakat Kadir Gecesi'nin zamanı tam belli değildir.

Ramazan ayında İslam'ın beş şartından biri olan oruç ibadeti vardır. Akıllı, ergenlik çağına gelmiş ve engel mazereti olmayan herkese oruç farzdır. Ramazan ayına ait bir namaz vardır, bu namaz Teravih namazıdır. Teravih namazı yatsı namazından sonra kılınan 20 rekatlık bir namazdır. Ramazan ayında camilere iki minare arasına 'mahya' adını verdiğimiz yazılar asılıdır. Müslüman ve ibadetleri farz olan herkes sahura kalkar yiyecek yer. Ezan okunduktan sonra yemeyi içmeyi bırakır ve oruç ibadetine başlar. Akşam ezanına kadar hiçbir şey yemez ve içmez. Akşam ezanı okununca orucunu açar. Ramazan ayına on bir ayın sultanı demelerinin sebebi on bir aydan daha hayırlı olmasıdır. Ramazan ayında yapılan ibadetler çok sevaptır. Bu ayda Kur'an-ı Kerim indirilmiştir. Kadir Gecesi Ramazan'ın en önemli gecesidir. Ramazan ayını çok güzel geçirirsek yani beş vakit namaz kılıp, orucumuzu tutup ibadetlerimizi eksiksiz yaparsak çok sevap kazanırız.

Rumeysa Nur TOPÇU

8/C

ON BİR AYIN SULTANI: RAMAZAN

Ramazan ayı, benim için her zaman yılın en özel ve en anlamlı zamanlarından biri olmuştur. Bu mübarek ayda, sadece aç kalmayız aynı zamanda ruhumuzu da arındırır, kalbimizi de temizleriz. Ramazan paylaşmanın, yardımlaşmanın ve dayanışmanın her zaman ön planda olduğu bir aydır. Aslında çoğu kişinin Ramazan anıları çocukluğunda başlar. O zamanlar, oruç tutmanın tam olarak ne demek olduğunu bilmesek de ailemizin ve çevremizdeki insanların bu aya verdiği önemi hissederiz. Her gün özenle hazırlanan o iftar sofraları bizi bir araya toplar ve hep birlikte dualar ederek orucumuzu açarız.

Ramazan ayında sadece iftar sofraları değil, aynı zamanda teravih namazları da kılarız. Ailemizle camiye gider, teravih namazı kılar sonra da eve dönüp sahura kadar sohbet ederiz. Ramazan, bizim için sadece bir aydan ibaret değildir, aynı zamanda bir hatıranın, duygunun ve en özel olanların bulunduğu bir aydır.

Tevrat DEMİR

8/K

YALNIZLIK

Yetmez mi bu kadar yalnızlık?

Kimsenin konuştuğu, aradığı yok artık.

Bilmez miyim bu triplerini,

Sanki ilgi çekmeye çalışıyormuş gibi.

Yetmez mi bu kadar kırık sözler?

Her biri kalbinde ağır izler.

Bazen düşündüm, acaba suçlu ben miyim?

Ya da hep kaybeden, hep tek başına kalan ben miyim?

Bir rüzgar eser, adını hatırlatır bana.

Anılarımız canlanır yanı başımda.

Belki bir gün geri dönersin bana.

Ama ben çoktan silmişim seni hayatımdan.

Merve HIRA

8/6

İNSAN SEVGİSİ

İnsan sevgisi, duygusal bağları güçlendirir ve toplumda dayanışmayı sağlar. Bir insana şefkat ve anlayışla yaklaştığında, karşısındaki kişide aynı şekilde yaklaşır. İletişimde güven tüm insanların duygularına saygı göstererek, onları kabullenmek zorunludur. Karşılıklı empati kurmak ve bu empati gücü karşılıklı anlayışa ve sorun nerede başlarsa orada derin bir bağ oluşturur. Ve bu durum topluma büyük katkı sağlar.

İnsan sevgisi, yardımseverlik ve cömertlik gibi duyguları teşvik ederken; bencillik gibi duygulardan da uzaklaşmaya teşvik eder. Bu gibi duyguları içinde tutarak insanlar daha çok sosyalleşir ve birbirlerine yaklaşmaya başlarlar. Bu şekilde hareket etmek, başkalarının hayatlarına dokunmak ve onlara iyi bir yol almanın göstergesidir.

Sonuç olarak, insan sevgisi yaşamımızın anlamını yeniden keşfetmemize yardımcı olan güçlü bir değerdir. Empati, paylaşma ve hoşgörü gibi temel bileşenlerle toplumu bir arada tutar. Ve insanlık gelişir.

Tevrat DEMİR

8/K

GÜN GELİR GÜN GİDER

Gün gelir, gün gider.

Bir gün sevilir, bir gün unutulur.

Başlar bu şırıltı şırıl şırıl,

Dinlendirir sesi, başlatır sohbeti.

Alır tüm kötülükleri, getirir iyilikleri.

Elini bir sür, başlasın sohbet,

O akarsu dinlendirir seni,

O hisle başlat ritmi.

Tertemiz su götürsün kötülükleri.

Hele bir ağacın dibine uzan,

Bağır, çağır, dinlen, açıklama yok.

Söyle tüm dertlerini, tasa etme.

Karşında biri yok endişe etme.

Yaptıklarından kendi üstüne gitme.

Gidenler için hiçbir zaman üzülme.

Yasemin UŞEN

8/K

KAR YAĞIYOR

Medine İstanbul'da yaşayan bir kızdı. İstanbul'a kış ayında hiç kar yağmazdı. Medine her yıl kar yağsın diye dua ederdi ama hiç kar yağmazdı. Medine kar yağın illeri görünce iç çekip keşke buralarda da kar yağsa derdi. Medine sürekli dua ederdi. Bir sabah heyecanla bağırarak uyandı.

Medine, perdeyi aralarken gözlerine inanamadı. Bembeyaz örtü Allah'ım, yine kar yağmadı perdeyi aralamayı hiç istemiyordum ama açmak zorundayım. Perdeyi açtı ve gördüğü manzara karşısında donakaldı, bembeyazdı her yer. Hemen mutfığa annesinin yanına koştu ve okullarının bir hafta tatil olduğunu öğrendi. Annesinden dışarı çıkmak için izin istedi. Kahvaltı hazır oluncaya kadar vakti vardı. Hemen hazırlanıp dışarı çıktı. Arkadaşları Silay, Yusuf ve Mehmet de dışarıdaydı. Önce bir kartopu savaşı yaptılar. Sonra Silay'ın yanına gitmişlerdi. Daha sonra Yusuf'un yanına gitmişlerdi. Bir kardan adam yapmaya koyuldular. Şapkayı ve atkıyı takmışlardı. Artık kardan adam hazırды. Anneleri onları kahvaltı için eve çağırmıştı. Medine eve gidip kahvaltı yaptı. Kahvaltıdan sonra Medine biraz ders çalışıp kitap okudu. Daha sonra arkadaşları onu tekrar dışarı çağırdı. Medine annesine haber verip hemen dışarı çıktı. Uzun bir süre kartopu savaşı yaptılar. Daha sonra kızakla kaymak için yokuşa gittiler ve kaydılar. Çok eğlendiler. Medine eve gitti. Annesi sıcak çikolata yapmıştı. Medine sıcak çikolatasını yudumlarken bugün ne kadar eğlenceli ve güzel olduğunu düşünüyordu.

Hayrunnisa GÜLÇAY

5/M

KAR

Bir de kar yağsa diyorum,

Sımsıcak sobanın yanına.

Kar gelince her yer bembeyaz,

Bir gelinliğin içinden süzülmüş,

İncecik zarif bir güzellik.

Karın sesine kulak ver,

Hışirtısı, cıvı cıvı çocuk sesi.

Süsledi her yeri,

Kapattı tüm kirleri,

Büyüledi sessizliği herkesi.

Hilal TAŞ

7/H

BENİM TATLI BONCUĞUM

Boncuk boncuk gözlerin,

Upuzun kanatların,

Tatlı mı tatlı gagan,

Masmavi rengin.

Her sabah uyandıran,

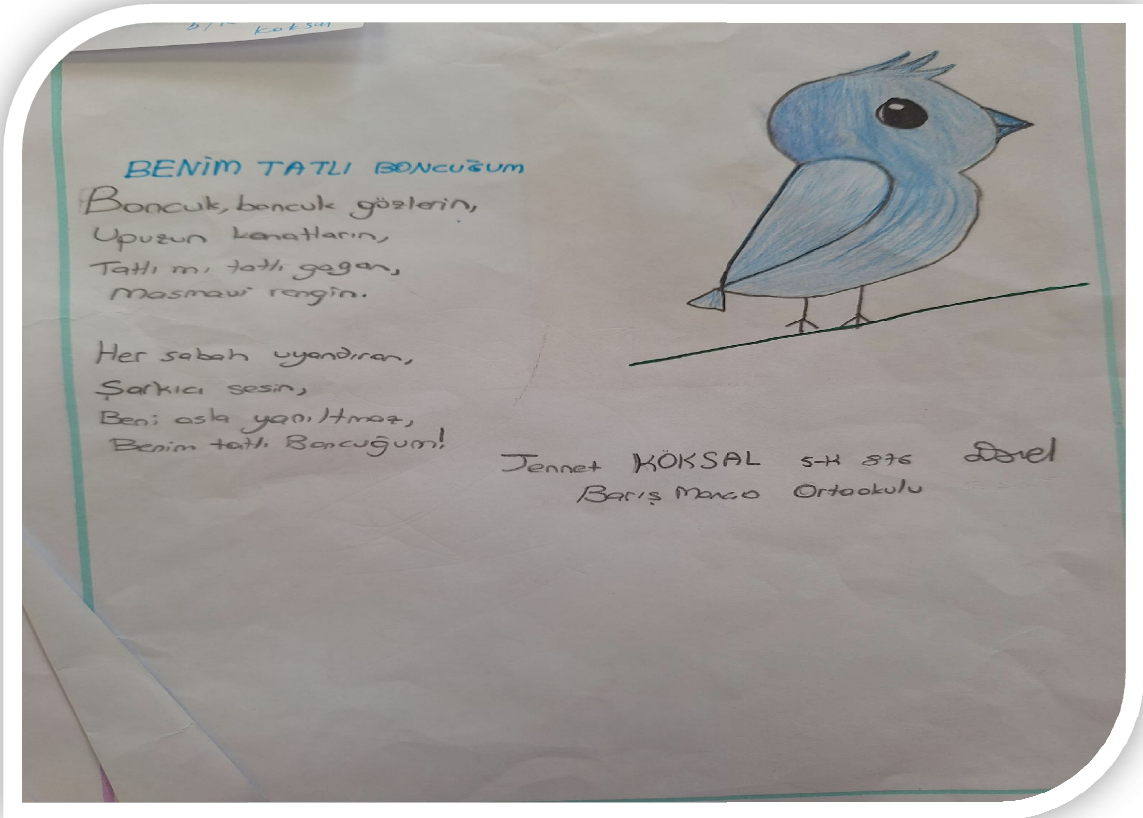
Şarkıcı sesin,

Beni asla yanıltmaz,

Benim tatlı Boncuğum!

Jennet KOKSAL

5-H

İLK KAR YAĞINCA

İlk kar yağınca bul beni,
Yılın ilk soğuğu,
Vurunca yüzüne,
Orada ilk günkü gibi.
Seni bekliyor olacağım.
Doymuyor mu toprak?
Dinmiyor mu yağmur?
Üzülme sen yine de.
Seveceğim, sen sevince.
Yılın ilk karını bekle,
Mesafelere bay bay de.
O kilometreler gerekse de.
Sen yine beni bekle.
Yasin GÜLOĞLU
7/F

BİR YARIŞ

Günlerden bir gün sabahın erken saatlerinde ormanda bir koşuşturmaca vardı. Zavallı sincaplar ve bu yarışmayı izleyen ormanın diğer tüm hayvanları telaşlı bir anındaydı. Hayvanlar yarışmayı heyecanla izliyor, ısınıyorlardı. Herkes için zorlu bir parkur olan koşunun yapıldığı yerdeydi. Yarışmacılar başlangıç çizgisinde yerlerini aldılar. Aslan komutanın yapacağı büyük yarışmaya hazırlanıyorlardı. Başlangıç tablosu atıldı. Yarışmacılar hızlandı, toz duman birbirine karıştı. Seyircilerin tezahürat ediyorlardı.

Yarışın sonlarına doğru herkes çok heyecanlanıyordu. Kral aslan yarışın sonlarına doğru dikkatle izliyordu. Daha sonra yarışmada son iki kişi baş başaydı. Acaba o iki kişiden kim kazanacak? Kim birinci olacak? Kafalarında birçok soru oluşan seyircilerin heyecanı doruktaydı. En önde koşan yavru tavşan son süratla koşuyordu. Ama birden bire önündeki taşa takılıp yere düştü. Yavru tavşan acı içinde kıvrılırken, ikinci adımda koşan yavru sincap tavşanın geri bitiş çizgisine doğru iki adım atıp yarışmayı yavru tavşana bıraktı. Sincap çok mutlu çünkü kazanmıştı. Ama herkes çok şaşırmıştı. Çünkü yavru sincap çok iyi biriydi. Bu olayı annesi sincapa anlatıp çok pişman olduğunu söylemişti. Anne sincap ona zor durumda olan birine yardım etmenin bir yarışmadan daha değerli olduğunu anlattı. Küçük sincap işte şimdi anlamıştı asıl zenginliğin ne olduğunu.

Canan AKTAŞ

5/F

SADAKA TAŞI

Ramazan'ın başlangıcıydı. Nur ve kardeşi ise bu sırada okuldaydılar. Nur her fırsatta oruç tutar ve vicdanında aızı test ederdi. O gün Nur ve kardeşi okuldan dönerken okulun önündeki parkta bir bankta oturan yırtık başlıklı ve elinde tespihli bir adam gördüler. Nur adamın bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündü ve sormak istedi. Nur ve kardeşi adamın yanına doğru yürüdüler. Nur "Bir şeye ihtiyacınız var mı acaba?" dedi adamı süzerek. Adam ise "Yavrum sağ olun, bir şeye ihtiyacım yok." dedi. Nur ve kardeşi sessizce adamın yanından uzaklaştı ve eve gittiler.

Ezân'ın okunmasına dakikalar kalmıştı. Ve sonunda Ezân okundu. Nur ve annesi masayı hazırlamıştı çoktan. İftar sofrasına oturdular. Nur babasına bu sabah yaşadıkları olayı anlattı. Babası bu olayı ağız dolusu tebessümle dinledi. Sokaklarda "sadaka taşı" vardır. Yarın hemen buluruz. Biz bunlara yani sadaka taşına para koyarız ve ihtiyacı olanlar gelir alır. Nur, Baba peki nerede bu "sadaka taşı" dedi. Babası: "Genelde cami avlularında bulunur." Sabah erkenden Nur ve ailesi sadaka taşına para koymak için sözleştiler. Nur sabahleyin, bırakacakları paranın yaşlı adama ulaşacağına inanarak sadaka taşına parayı bıraktı ve içi huzurla doldu.

Öykü Nilay ALLAK

6-M

RAMAZAN

Geldi on bir ayın sultanı

Geldi, yardımlaşma, misafirperverlik

Geldi evlere neşe,

Geldi ramazan müjdeler.

Yaptık bir kutu

Yardım ettik herkese

Ev ev gezdik

Dağıttık yemekleri

Tuttuk orucumuzu,

Açtık iftarımızı

Yardım ettik herkese

Ramazanımızı yaşadık

Reyyan İdil AKKUŞ

7/L

ZEHRİN GÖLGESİNDE

Zehrin içinde kaybolursun.

Kendi elinle kendini yakarsın.

Bu tuzağa bir kere düş bir daha çıkamazsın.

Zehrin gölgesinde sessiz çılgılık atarsın.

Ama bunu kimse duymaz, sen bile.

Yavaş yavaş çürür ruhun.

Zehrin gölgesinde öldüğün için bir şey hissetmezsın.

Yavaştan zehrin içinde kaybolursun.

Nefesin ağır, gözlerin boş.

Zaman senin için durmuş gibi.

Kanında dolaşan ateş,

Ruhunu sessizce yakar.

Ama her karanlıkta bir ışık var.

Yeter ki ışığı fark edebil.

Hayatını zindana çevirme.

Hâlâ bir şansın var.

Livanur BULAT

5/H

AB-İHAYAT

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken. Çok yıllar önce bir küçücük köy varmış. Bu köyün en çalışkan adamının bir gün dokuz tane kız çocuğu olmuş ve altı tanesi ölmüş. Karısında doğum sırasında ölmüş. Adam tek başına üç kız çocuğunu on iki yaşına kadar büyötmüş. Adamın en çok yapışkanı olan kızlarının ismi sırasıyla Hülya, Meryem, Amine'dir. Bir gün adam çok rahatsızlanmış ve nereseyse ölecek hale gelmiş. Amine babasının titrek elleriyle topladığı otları toplayıp babasına içirmiş ama babası hala çok rahatsızmış. Meryem de komşulardan ilaç alıp babasına içiriyormuş ama babası yine de çok rahatsızmış. Bir türlü iyileşemiyormuş. Hülya düşünüp duruyormuş ve aklına bir fikir gelmiş. Hemen evden çıkıp ormana gitmiş. Meryem ile Amine babasının yanında kalmışlar. Hülya ormana girdiğinde gözü her yerde ab-ıhayatı (ölümsüzlük suyu) arıyormuş. Bu bilgiyi bir kitapta okumuştı. Hülya'nın karşısına iki yol çıkmış. Ve yolları işaret eden tabela görmüş. Sağ yolu gösteren tabelanın üstünde 'cüceler ülkesi' sol yolu gösteren tabelada 'ab-ıhayat' yazıyormuş. Hülya sol yoldan devam etmiş. Birazcık ilerledikten sonra bir suyun yavaşça aktığını görmüş. Suyun ab-ı hayat olduğunu bildiği için hemen yanına getirdiği matarayı ab-ıhayatla doldurmuş. Ve hemen eve dönmüş. Eve geldiğinde hemen babasının yanına gidip matarayı çıkarmış ve babasına içirmiş. Babası bir anda iyileşmiş ve kızlarının hepsine sarılmış. O gün Hülya, Meryem ve Aminede bu mataradaki sudan içmişler. Ve mutlu mesut sonsuza kadar yaşamışlar. Gökten üç elma düşmüş biri anlatıcının, biri dinleyicilerin, biri de masaldaki ölümsüz insanların başına.

Medine Kevser KIDIL

7/B

BİR MİLLETİN DAYANIKLILIK SINAVI

6 Şubat 2023... Bu tarih sadece on bir ilin değil, tüm Türkiye 'nin yüreğini sarstı. Bu deprem Kahramanmaraş merkezli olup, 7.7 ve 7.6 büyüklüğündemeydana gelmiştir. Bu depremler Kahramanmaraş ve diğer on ilimizi etkilemiştir. 6 Şubat gecesi Türkiye kan ağladı. Binlerce can yitirdik, on binlercesi yaralandı. O gece uykuya dalan kimse bilemezdi bu depremi. Genci, yaşlısı, kadını, çocuğu hiç beklenmedik bir anda yakalandı. Şehirlerimiz enkaza döndü. Ancak bu büyük acının hemen ardından Türk milletinin dayanıklılığı ve birlik ruhu bir kez daha boy gösterdi. Depremin ilk anından itibaren tüm Türkiye tek yürek oldu. Herkes ellerinde ne varsa depremin olduğu bölgeye depremzedelere gönderdi. Arama kurtarma ekipleri harekete geçti. Enkaz altında kalanları kurtarmak için canla başla çalışıldı. Bu felaket aynı zamanda depremzedelerde travmalara yol açtı. O gece yaşadıkları onlar üzerinde büyük izler bıraktı. Fakat psikologlar, sosyal hizmet uzmanları ve gönüllüler depremzedelere destek sağlamak için ellerinden geleni yaptı. Asrın felaketi bize tabiatın gücünü tekrar hatırlattı. Ancak milletimiz tekrardan yardımlaşmayı ve dayanışmayı hatırladı.

Bu depremle yaralanmayı, düşmeyi ama yeniden ayağa kalkmayı bir kez daha öğretti. Sonuç olarak asrın felaketi Türk milletinin en büyük sınavlarından biri olmuştur.

Celil USTA

7/F

VATANSEVERLİK

Vatanım, yurdum, milletim,

Vatan var, her şey var,

Bayrağım dalgalanıyor,

Vatan toprağında.

Askerim savaşıyor, vatan için.

Asker düşüp ölüyor,

Can veriyor, Mehmetçğim.

Vatanını kurtarmak için.

Vatanını seviyor ki savaşıyor,

Düşün vatanını çocuk!

Düşün Çanakkale Savaşı'nı.

Senin için savaştı,

Gerçeğinde vatansever olmasaydı,

Ne bu toprak ne bu vatan,

Var olurdu, bu sonsuzluk yolunda.

Ravza Betül KIDIL

ON BİR AYIN SULTANI RAMAZAN

On bir ayın sultan 365 günün en hayırlı gecesini içinde bulunduran bereket ayı,bize sabretmeyi aza kanaat etmeyi öğreten işte o aydaydık "Ramazan". Ramazan ayı gelmişti içimi günler öncesinden bir heyecan sarmıştı, hafiften karnım ağrımaya başlamıştı hatta. Annem Ramazan ayında bol bol dua edilmesi gerektiğini, duaların bu ayda kabul olacağını, orucumuzu güzelce ve düzenli olarak tutmamız gerektiğini hep söylerdi.

Ramazanın ilk günü sahura kalktığımızda annem nefis bir sahur hazırlamıştı. Tüm ev halkı kalkmış hep birlikte sahur yemeği yiyorduk. Yemek bittikten sonra herkes sularını içti, odalarına çekildi. Zaten birkaç dakika sonra da sabah ezanı okundu, ben de sabah namazımı kılıp sabah okulum olduğu için hızlıca yattım. Okuluma gittiğimde bazı arkadaşlarım hasta olduğu için oruç tutmadıklarını söylediler ama çoğu tutuyordu. Sonuçta niyet önemli, bugün değilse yarın tutabilirler. Teneffüste iken oruç tutmayan arkadaşlarım yemeklerini yiyorlardı.Tabiki onlar oruçlu olanların canı çekmesin diye gizliden yiyorlardı. Bir arkadaşım bir anda bağırdı: "Sen görmüyor musun burada hepimiz oruçluyuz, gözümüzün önünde su içip yemek yiyorsun, ayıp değil mi?" Dedi. Yemek yiyen arkadaşımızsa ondan özür diledi, göstermemeye çalışıyordum ama kusura bakma gene de dedi. Ama diğer arkadaşım sinirlerine hakim olamıyordu, resmen deliye döndü halbuki özür dilemişti çocuk. Belki de onun da imtihanı buydu, belki de Allah; o gözünün önünde yemek yerken onun canının çekip çekmeyeceğini veya orucunu bozup bozmayacağını ölçmeye çalışıyordu. Hani bardağı dolu yönünden bakmak diye bir söz var ya aslında tam olarak bunu anlatıyor. Sen eğer bu arada boş olan tarafından bakarsan hayat olumsuzluklarla dolu yaşanılmaz katlanılmaz bir yer gibi gözükür ama sen hayata iyi yönlerinden bakarsan öyle güzel öyle hoş cennet gibi bir yere dönüşür, senin için. Belki o senin önünde yemek yedi diye Allah ona daha fazla sevap yazacak. Tabii ben bunları içimden düşünüyorum ama bir yandan da arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyorum, ona bunları anlatmaya çalışıyorum.Dediklerimi sakince dinleyince hatasını anladı, diğer arkadaşımdan özür diledi aslında. Ramazan'ın gayesi de bu, sen oruçluyken sakin olabilecek misin, insanları kırmamaya kötü söz söylememeye dikkat edebilecek misin? Bunları ölçmek, Ramazan sadece aç kalmak sahurdan iftara kadar hiçbir şey yememek içmemek değildir. Sabretmeyi öğrenmek, aza kanaat etmektir. Sonraki günlerde dikkat ettim, sinirlenen arkadaşım bir daha hiç kimseye böyle yapmadı. Hatta utanıp sıkılarak yiyenlere sorun değil siz rahat rahat yiyin, bizim canımız çekmiyor, dedi. Belki de bu Ramazan'da hiçbir şey öğrenmemiş bile olsa insanları kırmamayı sonrasında telafi edemeyeceğimiz sözler söyleyip pişman olmamayı öğrenmiştir. Şöyle bir söz vardır, çok severim: Hatalarından ders çıkaran akıllı insandır, başkalarının hatalarından ders çıkaran daha akıllı insandır. Bu nedenle ben de arkadaşımın bu davranışından kendime de pay çıkardım; doğrusunu öğrenmek için illa hata yapmaya gerek yok, başkalarının

yaptığı hatalardan da doğrusunu öğrenebilir insan. O hatayı yapmadan doğrusunu da yapabiliriz, işte Ramazan bir nevi bunu da öğretmek içindi. Aslında Ramazan'ı yaşasan her şeye katkısı, her şeyi öğrenmeye faydası var. Başta da dediğim gibi bardağı dolu tarafından bakmak mevzu. Ben böyle konuşuyorum ama iftar saati baya yaklaştı, ben de acıkmaya başladım, okuldan gelince biraz uyudum. İftara son bir saat kaldığında sanki o bir saati hiç geçmeyecekmiş gibi geldi ama düşünsene geri kalan yedi sekiz saatte zaten oruçluyum, son bir saatinde mi dayanamayacaktım, diye kendimi motive ettim. Zaten bir saat kaldığımda babam kardeşim ben fırına gittik, o pidenin kokusu burnuma öyle hoş geliyordu ki belki de bunu ölçmek için gelmiştir Ramazan, bak bir neden daha. Son anda iftar saati geldi, yemeklerimizi yedik ve yemeğin sonunda şükrettik. Çünkü bir gün boyunca o yemeklerden bir tanesini bile ağzımıza sürmemiştik. Ramazan'ın gelmesine bir neden daha, belki de Ramazan biz yiyeceklerimize de elimizde olanlara da şükretmemiz için gelmişti. Bence Ramazan bu demek! Uzun lafın kısası, Ramazan sadece bir gün boyunca aç kalmak değil, her neresinden bakarsan bak, sana bir şeyler katan çok hayırlı bir aydır. O yüzden Ramazan'ı boş geçirmemeli, bol bol dua etmeliyiz.

Hatice KAYA

8/L

TOPLUMUN ORTAK SORUMLULUĞU

Bağımlılık, bireyin hem fiziksel hem de psikolojik açıdan sağlığını tehdit eden, hayata dair pek çok olumsuzluk yaratabilen bir durumdur. Alkol, uyuşturucu, sigara ve teknoloji gibi pek çok farklı bağımlılık türü bulunmaktadır. Bu bağımlılıkların her biri, bireylerin sağlığını ve yaşam kalitesini bozarken, aynı zamanda aileler, arkadaşlar ve toplum için de büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Bağımlılıkla mücadele etmek, sadece bireysel bir çaba değil, aynı zamanda toplumsal bir sorumluluktur.

Bağımlılıkla mücadelede, ilk adım farkındalık yaratmaktır. Toplumda bağımlılığın ne kadar ciddi bir problem olduğu hakkında bilgi sahibi olmak, bu konuda doğru adımlar atmak için oldukça önemlidir. Özellikle gençlerin bağımlılığa yönelmesinin önüne geçmek için, okulda ve aile içinde bilinçlendirici çalışmalar yapılmalıdır. Gençler, bağımlılığın zararları hakkında eğitilmeli, onlara sağlıklı yaşam biçimleri aşılanmalıdır.

Bağımlılıkla mücadele, rehabilitasyon merkezlerinin önemi büyüktür. Bu merkezler, bağımlı bireylerin tedavi edilmesi ve topluma yeniden kazandırılması için önemli rol oynamaktadır. Ayrıca, bu merkezlerde çalışan uzmanlar, bağımlılıkla mücadelede profesyonel desteğin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Fakat sadece tedavi süreci değil, aynı zamanda önleyici çalışmalar da büyük önem taşır. İnsanları bağımlılığa iten sebeplerin ortadan kaldırılması, bağımlılıkla mücadelenin en etkili yollarından biridir.

Toplumun her bireyi, bağımlılıkla mücadelede aktif bir rol oynamalıdır. Aileler, çocuklarını doğru bir şekilde yönlendirerek onları bağımlılıkla ilgili tehlikeler konusunda bilinçlendirebilir. Okullar ise öğrencilerine sağlıklı alışkanlıklar kazandırarak bağımlılığa karşı dirençli bir nesil yetiştirebilir. Medya ise bu konuda farkındalık yaratmak adına önemli bir araçtır. Bağımlılığın sadece bireyi değil, tüm toplumu etkileyen bir sorun olduğu unutulmamalıdır.

Sonuç olarak, bağımlılıkla mücadele, toplumsal bir sorumluluktur ve her birey bu mücadelede üzerine düşen görevi yerine getirmelidir. Ancak birlikte çalışarak, bilinçli ve kararlı adımlar atarak bağımlılıkla mücadelede başarılı olabiliriz. Bağımlılıkla savaşmak yalnızca bağımlı bireylerin hayatını değil, tüm toplumun geleceğini de iyileştirebilir.

Ravza Betül KIDIL

5/H

LK ORUÇ

Sabah uyanıp annemin hazırladığı kahvaltı sofrasına oturmuştum. Ben karnımı güzelce doyurup kalkmıştım. Ancak annem hiçbir şey yememişti. Annemin yanına gidip "Anne, sen hiçbir şey yemedin yoksa hasta mısın?" diye sordum. Açıkçası biraz da telaşlanmıştım, annem hasta olsa ne yapardım? Annem telaşımı fark etti, dudaklarına hafif bir tebessüm kondurdu ve "Yok kızım, hasta olmadım. Ramazan ayı geldi, oruç tutuyorum." Daha önceki senelerde de annemin ve babamın oruç tuttuğu zamanlar olmuştu. Hatta bazen ben de yarım gün tekne orucu tutardım. Ancak daha önce hiç nedenini sormamıştım. Merakla "Anne, peki insanlar niye oruç tutuyor?" diye sordum. Çünkü bir insanın durduk yere bir gün boyunca yemek yemeden durması mantıklı değildi. Bir nedeni olmalıydı. Annem açıklayıcı bir şekilde "Bak kızım Ramazan ayı mübarek aylardan biridir. Bu ay içerisinde Müslüman insanlar sabah ezanından akşam ezanına kadar hiçbir şey yemez, içmez ve Allah rızası için oruç tutar. Bu sayede yoksul insanların halini daha iyi anlar ve empati kurar. Ayrıca Ramazan ayı paylaşma, yardımlaşma ayıdır. Bu ayda herkes az çok demeden paylaşır ve birbirine yardım eder." Şaşırmıştım, bunları daha önceden duymamıştım. Anneme bana bu bilgileri verdiği için teşekkür ettim.

Akşam ezanı okunmak üzereydi. Ben camın önünde ezan sesini duymayı bekliyordum. Babam fırından yeni çıkmış sıcak pideleri poşetten çıkarıyor, annem ise sofradaki son eksikleri getiriyordu. Ezan sesini duydum ve hızla masaya koşarken "Okundu, okundu!" diye babama seslendim. Babam "Tamam, Meryem, hadi sen de otur." dedi. İftardan sonra ailecek oturmuş sohbet ediyorduk. Ben sohbet arasında "Yarın ben de oruç tutmak istiyorum. Ama yarım gün değil, büyük orucu tutmak istiyorum. Ben de büyüdüm." Dedim. Babamın yüzünde büyük bir gülümseme oluşmuştu. "Peki, tutabilirsin. Ama bizimle birlikte gece sahura kalkmalısın." dedi. Çok mutlu olmuştum. İlk orucumu tutacaktım.

Sahur vakti gelmişti. Annemin sesiyle uyandım. "Meryem, hadi kızım kalk. Meryem! Son kez çağırıyorum sonra çağırmadın deme." Gözlerimi açtım, annem "Oh, sonunda kalktın. Hadi, sahur vakti. Yoksa oruç tutmaktan vaz mı geçtin?" "Hayır, tabii." dedim ve yataktan bir çırpıda kalkıp annemin sahur için hazırladığı sofraya geçtim. Babam da kalkmıştı. Birlikte güzelce sahurumuzu yaptık. Annem namaz kılarken ben de onun yanında namaz kıldım ve yeniden yatağıma geçtim. Sabah kalktığımda saat on ikiydi. Annem ilk orucumda çok zorlanmayayım diye beni uyandırmamıştı. Gün içinde bazı zamanlar acıktığımı hissetmiştim ama dayanmıştım. Hatta anneme yardım etmiştim. Akşam babam işten gelmişti. İftara yaklaşık bir saat vardı. Babam "Meryem, istersen iftar için pide almaya birlikte gidebiliriz." demişti. Bu iyi bir fikirdi. Hem temiz hava almış olurum. Babamla pide kuyruğuna girmiştik. Etraf mis gibi pide kokuyordu.

Nihayet sıra bize geldiğinde babam bizim için bir pide aldı ve fırıncıya bir tane de askıda pide koymasını söyledi. Şaşırmıştım, askıda pide de neyin nesiydi? Eve pideleri askıyla mı taşıyacaktık? Yok canım daha neler? Fırından çıktığımızda babama "Askıda pide de nedir?" diye sordum. Babam "Askıda pide eski bir gelenektir. Ben bir tane askıda pide aldım ya, şimdi o fırıncı abi o

pideyi ihtiyaç sahibi bir kimseye verecek. Böylece ben pideyi kimin aldığını, alan kişi de kimin verdiğini bilmeyecek. Bu şekilde gizlice yardımlaşmış oluruz.”
“Anladım.” der gibi kafamı salladım.

Ne kadar güzel bir gelenek. Kimse incinmeden yardım edilmiş oluyor, diye düşündüm. Eve geldiğimizde hemen sofraya oturduk. Ezan da çok geçmeden duyuldu. Çok güzel bir gün geçirmiştım. Hem ilk orucumu tutmuş hem de yeni bir gelenek öğrenmişim.

Eflal GÜRÇAY

8-L

RÜYA

Bir gün nemrut suratlı, kapkara, iri yarı, saç sakalı karışmış bir avcı gene avlanmaya çıkmış. Dağ keçisi avlayacakmış ama keçiyi yiyeceği falan da yokmuş. Sözde bunu hobi olarak yapıyormuş. Dağları tepeleri aşmış sonra bir keçi izine rastlamış. İzleri takip etmiş, çamurlu otlu yollardan geçip keçiyi bulmuş. Tam namlusunu doğrultmuş tetiğe basacakken karga dile gelmiş ve şöyle demiş: "Şeytan onu buralarda doldurmaz." Avcı onun şokuyla karganın ne demek istediğini anlamamış. Karga bakmış avcı dediklerini anlamıyor söze devam etmiş

-Bu lafımı bile anlamıyorsun budala herif, hani silahı şeytan doldurur derler ya!

Avcı sonunda kendine gelmiş ve kargaya, ne saçmalıyorsun sen, demiş.

Karga burada avlanmak yasak, diye cevap vermiş. Bana ne, demiş adam. Burada beni kim görecektir?

Karga ben görüyorum ya yetmez mi, demiş. Avcı deliriyorum herhalde diye düşünüp işine geri dönmüş. Sonra karga aşağıdaki dala konup anlatmaya başlamış:

-Eğer sen bu keçiyi öldürürsen denge bozulur hayat biter anlıyor musun?

Avcı sonunda keçiyi vurmuş. Birdenbire her şey siyaha dönmüş, karga telaşla ne yaptın sen, dünyanın sonu geldi, demiş. Avcı dehşete kapılmış ne yapacağını bilememiş. Koşa koşa eve gitmiş. Herkes onun ormandan geldiğini görünce sen yine mi avlandın, diye sorulunca adam, evet, demiş. Dağ keçisi mi avladın, diye sormuşlar. Adam yine evet, demiş. Herkes adama çok kızmış. O sırada adamın aklına karganın söyledikleri gelmiş korkudan titremeye başlamış. Adam terler içinde yataktan fırlamış. Her şeyin rüya olduğunu anlayınca camı açıp dışarıyı kontrol etmiş. Karşı dağın yamaçlarında rüyasında olan keçiyi görmüş. Ve bu rüya sayesinde avlanmayı bırakmış.

Hatice KAYA

8/L

RENKLERİN DİLİ

Baktığında en güzel resim,

Gökyüzü mavi, deniz yeşil.

Her yaprakta bir farklı renk,

Tüm renkler bir arada.

Mor, gecenin güzel sırrı,

Eşsiz bir ısıltı.

Turuncu akşamın yumuşak keyfi,

Doğanın her tonu kalbimize dokunur.

Ecrin YILDIZ

7/F

DÜŞLERİN YERİ

Bir çocuk düşlerken bu dünyayı,

Bulutlardan bir şeker,

Yıldızların ışığından bir gelecek kurar.

Denizin sonsuz ufku,

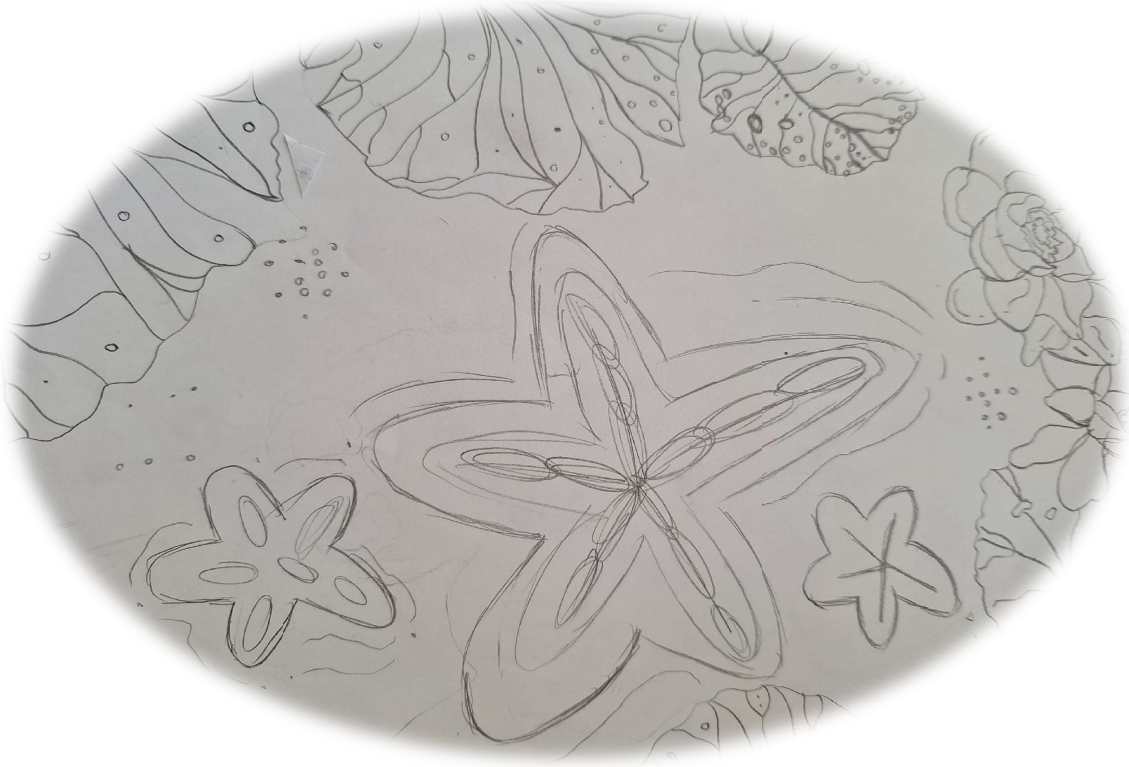
Zamanın en güzel anını yakalar,

Havada rengarenk balonlar,

Düşlerinde ise apayrı macera.

Ecrin YILDIZ

7/F

SANKİ ZAMAN

*Boyayalım her yeri yeşile,
Sevelim renklerimizin güzelliğini.
Kalbimle bakıyorum boş tuvale,
Bir çocuk gülümsüyor pembeliğiyle.
Bir tablonun içinde döner dünya,
Sanat hevesin arasında.
Her anı resimden kendinden bir parça,
Boyadıkça bırakırız sanki zamana.
Renk arıyorum, içimi ata ata.
Bir iz bırakacak kalbimin derinliklerindeki ora.
Gizlice yerleştirir gölgesine.
Rengarenk coşkun, renklerimizle.*

Hayrunnisa KALE

8/K

TÜRK İSTİKBALİ

*Altay'lar ölmez, Vatan bölünmez,
Ezip geçeceğiz hakkımızı alana dek.
Türk Milletinin tarihini yazacağız,
Türk askerlerini görene dek.
Ayağımıza taş değmeyecek,
Allah yardımcımız olacak.
Türk istikbali parlayacak,
Düşmanı alt etmeye hep.
Alt edeceğiz düşmanı tek tek,
Bizim olacak zafer sonsuza dek.
Bölünmeyecek kimse bu vatani,
Bayrağımız dalgalanacak ilelebet.*

Hayrunnisa KALE

8-K

SANAT

İşlenir ince ince,

Dans eder adeta tuvalde,

Boyayınca güzel güzel,

Masmavi oldu dertler.

Bir yeşil orman,

Kırmızısı ateşi andıran,

Vurunca toprağı bahçeleştiren,

Çıktı güneşin rengi.

Her dizede ayrı bir anlam,

Renkler mutluluğı bize yazarken,

Her desende ayrı bir duygu,

Sanatlar işte bu.

Anlattılar bize gördükleri güzellikleri,

Yaşattılar bize duygularını,

Anlayan aldı anlamlı oldu,

Güzellikler sanatın sözlüğü.

Anlatır yaprağı, toprağı,

Küçücük bir karınca,

Sığı koca derya.

Sessiz bir tuvale.

Ayşe Ülkü İPEK

8-K

BAYRAM ÜLKESİ

*Bir ÷lke var mı dünyada,
Renk renk balonlar dönse gökte.
Çocuklar girmiş her kılığa,
Cümbüş olmuş renkler her yerde.
Bugün 23 Nisan şenlik yurdumda.
Bu mutluluk gerçek olmalı dünyada!
İşte o gün doğmuş 23 Nisan.
Çocukların kalbinde sonsuza dek baki kalan.
Her evde bir şarkı, her elde bir bayrak.
Uyumla tüm çocuklar bugünde el ele,
Gülücükler taşar yürekten dile.
Kuşlar bile şarkı söylermiş o günde.
Masallar canlanır her bir neşede.
Çünkü 23 Nisan sadece bir gün değil.
Bir umut, bir neşe, bir barış dili.*

Ravza Betül KIDIL

5/H

YENİ BİR UMUT

"Tamam Serdar... Anlıyorum elinde yok... Ama bu akşamı atlatmam lazım, çok kötüyüm... Sen biraz getir, ben akşam senden alırım..." Bu da neydi? Annem evde olmadığını mesaj atmıştı. Abim tek başına kiminle konuşuyordu? Zaten babamın vefatından beri bir garipti.

Bir süre düşündükten sonra bu konuşmayı kendime saklayıp daha sonra anneme anlatmayı düşünmüş ve içeri geçmiştim. Abim konuşmasını duymuş olma ihtimalinden kaynaklanan endişeli bir ses tonuyla "Sen ne zaman geldin?" diye sormuştu, ben "Yeni geldim" diye cevaplayınca her zamanki gibi çok diyaloga girmeden odasına kapanmıştı.

Yaklaşık bir saat sonra annem gelmişti. Ben ise o gelene kadar kafamda düşüncelerimi toparlamaya çalışmışım. Annem gelince çok oyalanmadan abim de çıktığı için annemle konuşmak için güzel bir fırsat yakalamışım. Duyduğum telefon konuşmasını anneme aynı şekilde anlatınca şaşırmıştı: "Sen ne diyorsun Umut? yanlış duymuş olmayasın?" demişti. "Yok anne, eminim. Abime neler oluyor?" diye cevaplamışım onu. O ise düşünceli ve şaşkın bir ses tonuyla "Öğreneceğiz." demişti sadece.

Abim gelmişti, annem onu kapıda karşılamış ve montunu alıp asmak istemişti ancak abim montunu çekiştirmişti. Tamda o anda abimin montunun cebinden küçük bir poşet düşmüştü. Daha önce haberlerde görmüştüm bunlardan. O an içimde bir şeylerkopmuştu, sanırım abim bağımlı olmuştu.

O akşamı bir kâbus gibi hatırlıyorum. Annem ve abimin bağrıışları esnasında ağladığımı da hatırlıyorum. Çünkü babamdan sonra abimi kaybetmekten çokkorkmuştum ama benim gözümünden yaşlar sürürken annem yanıma oturmuş ve başımı öperken "Bunu da halledeceğiz." demişti. Sanırım biri umut vardı!

Ertesi sabah abim odasından çıkmamıştı, ben ve annem ise YEDAM'ı (Yeşilay Danışmanlık Merkezi) aramıştık. Abimi zorlamamız gerektiğini ancak onu tatlı dille ikna edersek iyi olacağını söylemiş ve eğer destek istersek YEDAM'a gelebileceğimizi eklemişlerdi. Anneme "Anne, abimle ben konuşmak istiyorum." demiştim. Kararlıydım, ona umut olacaktım.

Abime bir kahvaltı hazırlayıp tepsiye koymuştum. Odasına girmeden önce derin bir nefes alıp kapıyı tıklatmış ve içeri girmiştım. Gözlerini tavana dikmiş, boş boş bakıyordu. Elimdeki tepsiyi yatağının yanındaki masaya koymuş ve yatağın ucuna oturmuştum. Bir süre sessizce oturduktan sonra bir iç çekmiş ve konuşmaya başlamışım "Abi biliyorum, babamın vefat etmesi beni de çok derinden etkiledi. Ayrıca farkındayım benim kabullenmeye çalışmamı da garipsiyorsun. Ama... Ama hayat bu, durmuyor, devam ediyor ve sen de durma, devam et. Tamam, yasını tut, ağla, haykır acını ama böyle tutma içinde. Babam bilseydi dün olanları... Ne kadar üzülmüdü? Düşünmüyor musun? Tamam, kimse umrunda değil ama ben de mi değilim? Beni düşün, ne yaparım seni de kaybedersem?" Gözlerim dolmuştu, abime bakmışım o da benim de aynı durumdaydı; konuştu "Ne yapabilirim ki? Artık çok geç. Bırakamam artık, çok

zor!" demişti. Ona doğru dönmüş ve eline uzanmıştım "Sen yeter ki iste, Yeşilay'a gideriz, yardım ederler sana ama önce bir adım at ve gidelim Yeşilay'ın merkezine." Abimin tüm umudu sönmüş gibiydi, bana bakmış ve sönük bir sesle "Peki, senin için..." demişti. O an içimde yeni bir umut yeşermişti. YEDAM'a gelmiştik. Abim çıkmış ve psikolog ile konuşmak için annem girmişti. Sadece annemin "Arda daha önce böyle değildi." dediğini hatırlıyorum, sonrasında derin düşüncelere dalmışım.

Bir süre sonra annem çıkmış ve psikoloğun benimle görüşmek istediğini söylemişti. Odaya girmiş ve oturmuştum. Psikolog "Abin ve Annen senin yardımınla buraya gelebildiklerini söyledi, Umut. Yani ailene umut olmuştun." dedi ve gülümsedi, sonra "Olayları bir de senden dinlemek istiyorum." diye ekledi. Ona abimin, babamın vefatından sonra böyle olduğunu; uyumadığını, yemek yemediğini anlatmıştım. Bunların bağımlılıktan kaynaklı olduğunu ve abim babamın vefatından beri -yaklaşık bir aydır- bağımlı olduğunu, ona nasıl yardımcı olabileceğimi anlatmıştı ve bana da bu süreçte psikolojik destek sağlayacaklarını açıklamışlardı.

Yaklaşık iki buçuk ay geçtikten sonra abim neredeyse tamamen kurtulmuştu ancak babamın ölümü onda büyük bir travma bıraktığı için psikolojik destek almaya devam ediyordu. Aileme umut olmayı başarmış ve abimi kurtarmıştım.

Şu an yirmi üç yaşındayım ve o olayların üstünden on yıl geçti ancak ben bu olayları hiç unutmadım ve Yeşilay da gönüllü olarak çalışıyorum. Abim ise geçmişte yaşadıkları için üzgün ve bana minnettar olduğunu sık sık belirtiyor. Bunun dışında artık hayatımız belli bir akışla devam ediyor.

Eflal GÜRÇAY

8/L

SANAT NE İÇİN?

"Sanat, sanat için midir? Yoksa sanat, toplum için midir?" Çok uzun zamandır tartışılan, herkesin kendi görüşünü ifade ettiği ancak bir türlü kesin bir kanıya varılamayan o konu.

Aslında ben "Sanat, sanat içindir." görüşünü savunuyordum çünkü eğer sanat, sanat için değil toplum için yapılırsa toplumsal beğenilme kaygısı olur. Bu nedenle sanatını icra eden kişi "Toplum ne ister?" diye düşünür ve bu şekilde özgünlük oluşamaz, eserler birbirine benzer, sanatçı kendi ruhunu tam anlamıyla yansıtamaz. Ancak bugün birkaç kişiyle konuştum ve "Sanat, toplum içindir." Görüşünü savunduklarını söylediler. Onlar; sanatın toplum için olması gerektiğini çünkü sanatı toplumun görüp yorumlayacağını ve bundan kendine bir ders çıkaracağını söylediler. Eğer sanat, sanat için yapılır ve toplum düşünülmez ise halkın bundan bir şey anlamayacağını ve halk bir şey anlamazsın sanatı destekleyecek biri kalmayacağını söylediler.

Aslında az çok hak verdim. Şu anki görüşüm: Sanatın hem sanat hem toplum için yapılması gerektiği yönünde. Yani sanatı, sanat için özgün bir şekilde yaparken bunu toplumunda anlayabileceği bir şekilde yapılması gerektiğini savunuyorum. Sizce sanat ne içindir?

Eflâl Gürçay

8-L

RAMAZAN

Ramazandır paylaşma ayı,

Çok olanı paylaşmalı.

Yardımlaşarak mutlu olmalı,

Sevgiyle dolaşmalı.

Sabır denince akla,

Ramazan gelir ilk önce.

Sabretmek, yardımlaşmak, paylaşmak deyince,

Ramazan gelir ilk önce,

Sahurdan iftara,

Sabrederiz her dakika.

Empatiyi unutma!

Ramazan ayında.

Eflâl Gürçay

8/L

ANNE SÖZÜ

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar çok tatlı ama bir o kadar da yaramaz bir tavşan varmış. Bu tavşan ailesi ile birlikte bir ağaç kovuğunda yaşarmış.

Günlerden bir gün küçük tavşanın annesi ona yaramazlık yapmamasını, evde oturup onu beklemesini ve mutfaktaki havuçlu kekten yalnızca bir dilim yemesini söylemiş çünkü aksi takdirde ateşi çıkabilirmiş.

Annesi gittikten sonra tavşancık evden çıkmış. Arkadaşlarını da çağırıp koşmuş, oynamış, bir süre sonra ise eve gitmiş. Önce soğuk bir su içmiş, ardından da annesinin yaptığı havuçlu kekten karnı ağrıyana kadar yemiş.

Bir süre sonra ateşi çıkmış ve karnı ağrımaya başlamış. Çok geçmeden annesi gelmiş, küçük tavşanı o şekil hasta görünce çok korkmuş. Ona bitki çayları yapıp ormandan topladığı şifalı yiyecekleri yedirmiş. Küçük tavşan kısa sürede iyileşmiş. O günden sonra küçük tavşancık bir daha annesinin sözünden çıkmamış.

Eflal GÜRÇAY

8/L

ALTIN KAFES

Küçük bulbul, doğuşundan beri altın renkli bir kafeste yaşayan bir kuşmuş. Bülbül zengin bir ailenin kızının evcil hayvanıymış, hep pahalı yemlerle beslenir ve çok sevilirmiş. Ancak Bülbül kafesinden pek çıkarılmıyor, çıkardıklarında da kapıyı pencereyi kapatıp onu odaya tıkıyorlarmış.

Bir gün evin kızı o da havalansın diye camı açmış ve odadan çıkmış. Küçük Bülbül efkârlı efkârlı camdan dışarı bakıyor ve gökyüzünde uçtuğunu hayal ediyormuş. Birdenbire camdan içeri bülbülün kafesinin önüne bir atmaca kuşu gelmiş. Atmaca "Kuş kardeşim o kafeste ne yapıyorsun sen? Kuş dediğin uçar gökyüzünde. Sen niye kafestesin?" deyince bülbül üzgün bir ses tonuyla "Ben doğduğumdan beri bu kafeste, bu odadayım. Hep orada; gökyüzünde olmayı, ağaçlara konmayı hayal ettim ancak bu hep bir hayal olarak kaldı" demiş. Atmaca ise bu sözleri duyduğunda üzülmüş ve "Bülbül kardeş seni bu kafesten çıkarmayı denememi ister misin?" diye sormuş. Bülbül ise heyecanla "Yapabilecek misin? Çok isterim!" demiş. Atmaca onu onaylamış ve gagasını kullanarak bir şekilde kafesin kilidini açmış. Bülbül atmacaya çok teşekkür etmiş.

Bülbül artık özgürmüş. Pahalı yemlerle beslendiği ve altın kafeste olduğu günler aklına geldikçe özgürlüğüne şükrediyormuş.

Eflal GÜRÇAY

8/L